

ให้รีบทำบุญ เพราะความตายเป็นสิ่งที่แน่นอน

หลวงปู่สมชาย จิตวิริโย

ท่านผู้ที่ทำความดีให้รีบเสีย อย่ามัวไปผัดวันประกันพรุ่ง

โก ชัญญา มะระณัง สุเว

นะ หิ โน สังคะรันเตนะ

มะหาเสเนนะ มัจจุณา

อันพญามัจจุราชคือความตายนั้น ตามติดเราอยู่ทุกวันและ
ไม่มีกำหนดหมายเรื่องความตายว่า เราจะตายวันใด
พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้น พญามัจจุราชนั้นคือความตายหรือ
เสนามัจจุราชนั้นคือความตาย ย่อมตามติดเราอยู่ทุกวัน ไม่รู้วัน
ไหนพญามัจจุราชเค้าจะปลิดชีวิตเราไป เพราะฉะนั้นจึงว่าความ
ตายนี้ไม่เลือกเวลา และไม่เลือกแก่ไม่เลือกหนุ่ม ไม่ว่าสาว ย่อม
สามารถจะตายด้วยกันได้ทั้งนั้น เพราะพญามัจจุราชตามติดอยู่
ท่านว่าอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นการสร้างความดี การทำความดีเนี่ย ให้รีบ
พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้น คือหลักบาติเนี่ยยืนยันทันแน่นอน

อาตมาเองเคยอ่านตั้งแต่เป็นสามเณร ยังจำได้บาปนี้ยังอยู่ใน
สมอง ในเมื่อยกบาปแล้ว มาแปลแล้ว วิเคราะห์แล้ว ก็ทำให้
ตัวเองตื่นตัวตื่นใจ ดิ้นรนอยู่อย่างทุกวันนี้ ตั้งแต่สมัยบวชเป็น
สามเณรมาเลย ก็พยายามเป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้นจึง
อยากจะขอรับรองให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายให้เตรียมตัวเตรียม
ใจไว้ตั้งความดี ทำความดีเสีย

อาตมาเองก็รู้สึกว่ามี ความเสียใจมากตอนที่สลบไปสมัย
นั้นเพราะความดีมีน้อย ก็มานึกถึงความดีตอนที่กระทำได้นั้น ก็
รู้สึกว่าในระหว่างที่มีจิตใจอันบริสุทธิ์น้อมเพื่อบุญเพื่อกุศลจริงๆ
จิตมันน้อม มันอิมมันเอบอยู่ทั้งวัน จึงเป็นบุญเป็นกุศล มี
อานิสงส์ ทำบุญสักแต่ว่าทำ ไม่มีใจน้อมลงนั้น พระพุทธเจ้า
บอกว่าสักแต่ว่าทำ ถึงแม้จะมีอานิสงส์ ก็น้อยเต็มที

อาตมาเองสมัยสลบไปนั้น เคยคำนวณพิจารณาอยู่ว่า โอ
อันนี้เป็นเรื่องจริง คืออานิสงส์ไม่ปรากฏเลยในสิ่งที่เราทำไว้
หลายอย่าง ก็ได้ถามเทพเจ้าเหล่านั้นว่า ทำไมอาตมาภาพทำ
อย่างนี้ๆไม่ปรากฏอานิสงส์เลย เค้าก็บอกว่า **ท่านสักแต่ว่าทำ**

ก็ยอมรับว่า โอ้ จริง ตอนสมัยนั้นกลัวครูบาอาจารย์จะว่าเราเนี่ย
ไม่ดี และท่านอาจารย์ขับไล่ออกจากวัดหรืออาจจะไม่ให้โอวาท
เราทำเพื่อครูบาอาจารย์มองเห็นว่าเราเป็นคนดี เพื่อท่านจะได้
ประสิทธิประสาทธรรมะให้เรา ทำเพื่อมุ่งธรรมะ ไม่ได้มุ่งบุญ

เพราะฉะนั้นควรที่จะโน้มลงในทางบุญ เค้าก็บอกว่า การ
ทำบุญจิตใจของเราต้องโน้มลงเพื่อบุญจริงๆ จึงมานึกถึงบาลี
ของพระพุทธเจ้าที่วางหลักไว้ว่า การทำบุญนั้นต้องถึงพร้อมด้วย
เจตนา ๓ ตามหลักบาลีบอกว่า **ปุพฺพเจตนา** ในระหว่างที่
เตรียมการจะทำบุญ จิตใจก็สบายอึดเอบในบุญ ไม่มัวหมอง ไม่
กังวล **มฺยฺยเจตนา** ในระหว่างที่ทำบุญ เหมือนเราทำบุญตัก
บาตรเมื่อไหร่ ก็ให้มีจิตใจอันเอบอึด **อปฺรเจตนา** เมื่อเราทำบุญ
เสร็จแล้ว นึกตรึกถึงบุญกุศลนั้น ก็มีความเอบอึดดีอกดีใจ ปลื้ม
ใจ อันนี้ย่อมเป็นบุญเป็นกุศลอันมหาศาล พระพุทธเจ้าก็ว่า
อย่างนั้น ในเมื่อมานึกถึงบาลีอันนี้แล้ว โอ้ จริงๆ ที่นี้ก็มานึกถึง
บาลีอันหนึ่งที่อาตมาเคยเรียนตั้งแต่เป็นสามเณร ยังจำได้อยู่ที่
ปรารภเมื่อครั้งว่า

อัชเชวะ กิจจะมาตปปัง

โก ชัญญา มะระณัง สุเว

นะ หิ โน สังคะรันเตนะ

มหาเสเนนะ มัจจุณา

แปลใจความว่าการทำบุญนั้นให้รีบเสีย เพราะพญามัจจุราชมันตามติดอยู่ ย่อมจะปลิดชีวิตเราในวันใดวันหนึ่งแน่นอน ไม่มีพ้นแม้แต่คนเดียว แม้แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์เองก็ไม่มีทางเว้นได้ จะต้องเป็นไปตามอย่างนั้น เมื่อได้อายุไขครบกำหนดจะต้องจากโลกนี้ไป

ในเมื่อมาคิดอย่างนั้นแล้ว ก็จำเป็นที่เราจะต้องรีบ ถ้าไม่รีบหรือ ความตายมันก็ไม่ได้บอกเราว่า อายุเท่านั้นปีตายนะ และอายุเท่านี้ปีตายนะ ถ้าเขาบอกมาชัดๆอย่างนั้น เราก็จะแบ่งเวลาเช่นในวัยยังหนุ่ม เราก็อาจจะประกอบอาชีพดีนั้นอะไรต่ออะไรเต็มที ที่มันปลายชีวิตจนจะเวลาแล้วก็มาประกอบความดีเสีย แต่นี้ความตายไม่มีกำหนดหมายเลย ว่าความตายนั้นจะมาถึงเมื่อไร ไม่มีกำหนดหมายว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน

จะเป็นพรุ่งนี้หรือวันมะรืนไม่แน่ จะเป็นปีนี้หรือปีหน้า ไม่มีอะไร
เป็นกำหนดหมายแน่นอน

แม้แต่พราหมณ์ผู้เก่งกาจหรือผู้วิเศษ สามารถลงเลขลงยันต์
ได้ดี ก็ไม่มีความสามารถจะพยากรณ์ได้ว่า ท่านผู้นี้จะตายวัน
นั้นในเวลานั้นจริงๆนะไม่มี แม้ว่าเค้าดูหมอไว้เยอะเยอะ บอกคน
นั้นจะตายตอนนั้น คนนี้จะตายตอนนี้ ผ่านพ้นมาอยู่จนทุกวันนี้
ก็มี พ้นจากเขตที่เค้าพยากรณ์ไว้เนี่ยตั้งสิบปีแล้วก็มี ไม่เห็น
เป็นไง อันนี้นับว่าพราหมณ์เนี่ย เขาพยายามพยากรณ์ตามหลัก
ของพราหมณ์ตามโหร ก็ยังไม่มีความสามารถที่จะบอกเราได้ว่า
เราจะตายวันนั้นได้จริงๆ แม้แต่ความรวยก็บอกว่าปีนั้นจะรวย
ตอนนั้นจะรวย ตอนนี้จะรวย บางทีก็ฟาวล์ แต่ในเมื่อเค้า
พยากรณ์ว่าตอนนั้นจะมีเคราะห์มีกรรม มันไว้นักนะ มันไว
มักจะตรงเผงๆๆ แต่ในเมื่อบอกว่าตอนนั้นจะรวย ตอนนี้จะรวย
โดยมากไม่ค่อยตรง ไม่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นจึงว่าความตายเนี่ยไม่มีใครสามารถมา
พยากรณ์ได้ ว่าเราจะตายเมื่อไร ด้วยเหตุนี้แหละ จึงเป็นเหตุให้ไม่

ควรนึ้งนอนใจ เสมือนอย่างอาจารย์ทุกวันนี้ก็เหมือนกัน ใครจะ
ว่ายังงิเราไม่ฟัง ขอสร้างความคิดอย่างเดียว ใครจะว่าไม่ดี ใคร
จะดูถูกดูหมิ่นยังงิ เอาเถอะ ลงทุนให้ ขอสร้างความคิดตั้งแต่
วันนี้เป็นต้นไปถึงวันตาย ความดีอันใดเป็นบุญกุศลที่เป็น
ภายนอกก็ตาม หรือเป็นการดำเนินทางด้านสมาธิจิตก็ตาม ไม่
เคยลดละ มีความพยายามอยู่ตลอดเวลา แม้แต่ปัจจุบันนี้ความ
ตายจะมาถึงเมื่อไร ยอม สามารถหลับตาตายสนิทเพราะความ
ดีในชาตินี้ สร้างไว้มากพอสมควร อิ่มอกอิ่มใจ

ชาติหนึ่งๆเราสร้างบารมีมาได้มากขนาดนี้นั้นก็พอใจ
เพราะว่าการผ่านการมาก็ไม่ใช่จะนานนัก แต่ความดีที่เราทำไว้
มาก พร้อมทั้งวัตถุอันเป็นถาวรเพื่อสาธารณะบางแห่งก็มี อัน
เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาโดยตรงก็มีหลายแห่งมากมาย
แม้ว่าประเทศลาวก็สร้างไว้มากเหลือเกิน สร้างไว้มาก เมือง
อีสานก็สร้างไว้มาก จนกระทั่งมาถึงภาคตะวันออกนี้ก็สร้างไว้
พอสมควร เพราะฉะนั้นก็อิ่มใจ

อันนี้เล่าสู่ลูกศิษย์ฟัง ก็อยากจะให้ลูกศิษย์เนี่ยเตรียมตัว
เตรียมใจไว้แรง พยายามทำความดีเถอะ พวกเราพยายามดีนรณ
เพื่อฐานะของฆราวาสนั่น เจ็ดวัน เราทำกันอย่างเต็มที่ แทบไม่
ลืมหูลืมตา เมื่อครบเจ็ดวันก็ควรจะเตรียมหาเสบียงของจิตใจซึ่ง
เป็นตัวของเราโดยตรง ใจซึ่งเป็นของพวกเราโดยตรง พวกเราลืม
ไม่ค่อยห่วงใยนัก มีความห่วงใยเฉพาะเรื่องร่างกาย ลูกเต้า
เหลนหลานที่เกิดมา ก็เป็นห่วงเขาเฉพาะเรื่องร่างกาย กลัวจะไม่
ทันชาวบ้านเค้า กลัวจะไม่เสมอเหมือนชาวบ้านเค้า กลัวลูกจะ
ไม่มีอันจะอยู่จะกิน ทุกสิ่งทุกอย่างมุ่งเพื่อทางด้านร่างกาย
ทั้งนั้น

แต่ความเป็นจริงแล้วร่างกายเนี่ย มันไม่ใช่เรา เราไม่ใช่
ร่างกายนะ ร่างกายนี้มันเพิ่งก่อขึ้นมาในปัจจุบันนี้เท่านั้น แล้ว
เขาจะต้องสลายไปตามกำลังของธาตุ ซึ่งเขาสามารถประคอง
กันอยู่ได้ หรือรวมกันอยู่ได้ชั่วระยะหนึ่ง เพราะได้กำหนด เขาก็
ต้องสลาย อันนี้เป็นหลักธรรมดา แต่ส่วนจิตใจที่บงการอยู่
ภายใน เขารู้สึกต้องการอันโน้น ต้องการอันนี้ เกลียดอันโน้น

ชอบอันนี้ซึ่งมันใช้กายของเราแสดงออกมานั้น ใจตัวปัญหานะ
คือตัวของเราโดยตรง

ใจส่วนร่างกายสังขารเป็นของก่อขึ้นมาแต่ละภพเท่านั้น ก็
สลายไป จิตใจวิญญาณของลูกหรือผัวเมียจะต้องไปก่อขึ้นอีก
ในชาติข้างหน้า ตัวนี้เป็นตัวอมตะ ไม่มีตาย ตายไม่เป็น ไม่มีคำ
ว่าตาย เป็นตัวอมตะ ก็ได้แก่จิตใจของเราโดยตรง แต่เราลืมนึก
ถึงตัวของเราจริงๆ คือจิตใจนั้น ได้เตรียมเสบียงให้เขาแล้วหรือ
ยัง หรือว่าได้เตรียมเสบียงนั้นให้เราแล้วหรือยัง พอแล้วหรือยัง
เสบียงของเราตรงๆ พอแล้วหรือยัง อันเป็นสิ่งที่อนุคามิติตตาม
ตัวของเราเป็นเสบียงสืบไปในภพเบื้องหน้านั้น พอแล้วหรือยัง
พร้อมแล้วหรือยัง อันนี้เป็นสิ่งที่เราควรคิดให้มากๆ

ถ้าเราคิดอย่างนี้มากๆ แล้ว เราก็จะมองลูกเต้าของเราใน
ทางด้านจิตใจให้มาก ให้ลูกเต้าของเรา รู้จักทำบุญ ให้ลูกเต้า
รู้จักไหว้พระไหว้เจ้า ให้รู้จักรักษาศีล ต่อเติมความดีเพื่อเป็น
เสบียงของจิตใจทางด้านลูกเหมือนกัน เราก็เหมือนกันอย่างนั้น
แต่นี้โดยส่วนมากเท่าที่สังเกตดูแล้ว มีความเป็นห่วงเรื่อง

ร่างกาย ไม่ได้เป็นห่วงกันทางด้านจิตใจ อันนี้เป็นสิ่งที่น่า
เสียดาย

สมัยก่อนอาตมาก็เหมือนกัน แต่ตกลมาเดี๋ยวนี้ มีความเป็น
ห่วงเป็นใยจิตใจนี้มากที่สุด เรื่องร่างกายบางทีนี้แทบจะไม่ได้
เหลียวแลเค้าเลย เพราะว่าเค้าก็เป็นเครื่องมือของเรา แต่ควรจะ
บำรุงรักษาให้ดี แต่บางทีมันจำเป็น เราก็ต้องเสมือหนึ่งว่า
ไม่ได้สนใจในเรื่องร่างกายเลย บางทีก็ผอมโซ เหลือแต่กระดูก
เดินกันโซเซๆ แต่พยายามประกอบในทางที่เป็นบุญกุศลนั้น
ไม่ได้ขาดระยะ ออกสวดมนต์ปฏิบัติหน้าที่ตามหลักศาสนจิต ไม่
เคยลดละ วันนี้กำลังจับไข้สั่นๆ ก็ต้องไป เวลาไปทำงาน
นั้น ไปถึงบ้านงานนั้นก็ต้องจิก ต้องพยายาม ไม่ให้เค้ารู้ว่าเรา
ป่วย พยายามบังคับทุกอย่าง อันนี้ก็ถือว่าไม่เคยสนใจในเรื่อง
ร่างกาย เป็นห่วงจิตใจมากที่สุด จึงได้ทุ่มเทชีวิตอยู่อย่างปัจจุบัน
นี้

เพราะฉะนั้นบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายก็อยากจะให้มีความคิด
ตกไปอย่างนี้ว่ากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย จิตใจวิญญาณเป็น

ตัวของเราโดยตรง อันนั้นแหละจะต้องไปก่อภพแน่นอน อาตมาเองถ้าไม่สลบตอนนั้นก็คงจะไม่เข้าใจชัดเจน พอสลบตอนนั้นเข้าใจชัดเจนที่สุดว่า ในเมื่อเราตายลงไปแล้วเนี่ย ตัวของเราตรงๆออกมาเนี่ย ออกมาในลักษณะยังไง และต่อจากนั้นไปไหน อันนี้ แหม ชัดเจนมากเรื่องรสชาติของความตาย รู้ได้ชัด เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ถึงไม่ได้เป็นห่วงและไม่กลัวเรื่องความตาย กลัวอยู่อย่างเดียวกว่าความดินะจะไม่พอ ไม่พอเลย อันนี้พยายาม เป็นห่วงอันนี้มาก

เพราะฉะนั้นขอให้ลูกศิษย์ทั้งหลายตั้งอกตั้งใจเถอะ วันนี้พวกเราได้มาทำบุญแล้ว อาจารย์ก็ได้ใส่บาตรร่วมได้เป็นเจ้าภาพร่วม ก็คิดว่าบารมีความดีที่ได้สร้างสมอบรมร่วมกันนี้ ทุกภพทุกชาติเนี่ย พวกเราคงไม่ห่างกัน แต่ก็ยังมองอีกรูปหนึ่งว่า พวกเราเนี่ยยังมีความเกี่ยวพันกันอยู่ หลายคนเขาก็ถอยออกไป ถอยออกไปไม่ใช่ถอยธรรมดา ก็มักจะให้ร้าย มักจะพูดอะไรไม่ค่อยเป็นมงคล ก็รู้สึกว้าฝั้งแล้วก็น่ากลัว เพราะว่า พระเจ้าพระสงฆ์ผู้มีศีลมีธรรม มีความประพฤติดีปฏิบัติชอบ เป็น

ผู้สร้างบารมีมีความดีมากมายแล้ว หากแต่เมื่อเขาล่วงเกินไปนั้น
การเกิดวิบัติอะไรต่างๆนี้ก็คงจะมีมาก

เพราะฉะนั้นก็น่าเสียดาย ผู้ที่เป็นฆราวาสเนี่ย โอกาสที่จะ
ทำบาปได้มากอยู่ เขาอยู่เฉยๆอย่างนั้น เขาก็ยังบาปพอสมควร
เพราะการกระทำของเขานั้นไม่ได้ตรงไปเพื่อศีลธรรมอยู่เสมอ
ย่อมมีบาปปน แถมยังไม่พอ มาพ่วงเอาบาปจากพระเจ้า
พระสงฆ์ ผู้มีศีลธรรมหรือกัลยาณธรรมอันดีงาม และมีความ
ประพฤติวัตรเยี่ยงสมณะทั้งหลาย

ในเมื่อก่อกรรมกับท่านเช่นนั้น ก็คงจะแบกกันไม่ไหวได้ไม่
ไหว อันเนี่ยเป็นห่วงเลย สงสาร บางคนก็เตือนก็ได้ เอ๊ย นี่นา ครู
บาอาจารย์เป็นผู้สร้างความดีนะ ไม่ใช่พระสะเปะสะปะธรรมดา
เป็นผู้มีคุณธรรมประจำใจพอสมควรนะ แต่อาจารย์ไม่โกรธไม่
เกลียดคนนะ อาจารย์ยังแผ่เมตตาให้อยู่ ยังพยายามเสมอว่าอย่า
ให้มีบาปมีกรรมเข้าไปหาเขาเลย สงสาร

เหตุ^๑นั้นลูกศิษย์ก็ต้องระมัดระวังหน่อย อย่าปากันด่า
อาจารย์นะ มันบาป เนี่ย ยังเป็นห่วงเป็นใย เพราะฉะนั้นพวกเรา
ก็เหมือนกัน ขอให้^๒ตั้งอกตั้งใจวันนี้

มามองเบื้องหลังแล้วคิดว่าคงจะมีกำลังความดี สร้างสมกัน
มาแล้วตั้งแต่อดีตชาติกันพอสมควร จึงมีส่วนกระตุ้นทางด้าน
ระบบประสาทสมองจิตใจให้นุ่มมาอยู่ หากในเมื่อเป็นอย่างนี้
ยังมีส่วนอยู่ ยิ่งวันนี้เราก็ได้ทำความดีร่วมกันอีกด้วย ใส่บาตร
ร่วมกันอีกด้วย ความดีบารมีที่ทำวันนี้เป็นทานมัย สักเดี๋ยวพวก
เราก็จะได้รับศีลด้วย อันนี้แล้วยังจะต้องมีการภาวนาสงบจิต
สงบใจด้วย บุญกุศลทั้งสามอย่างมารวมกันก็สามารถที่จะผนึก
กำลังกันเข้า ช่วยให้^๓มีสายสัมพันธ์ในทางบุญกุศลเนี่ย ทำให้
พวกเราเนี่ยต้องเกิดร่วมกันทุกภพทุกชาติ แต่ละภพแต่ละชาติ
ความดีที่พวกเราสร้างสมนี้ก็ต้องกระตุ้นให้พวกเรานี้พอใจ
ในทางที่เป็นบุญกุศล ก็จะได้ประพฤติปฏิบัติ และอีกอย่างหนึ่ง
ความดีที่เราสร้างไว้ทุกภพทุกชาตินี้ ก็คงจะเป็นอันว่านำพาให้
พวกเราเนี่ยมีอันจะอยู่จะกินทุกภพทุกชาติ โอกาสที่จะทำความ

ดีนั้นมีพอ เพราะฉะนั้นจึงอยากให้พวกเราตั้งอกตั้งใจกัน สร้าง
ความดีสัมพันธ์กันเอาไว้

อย่างเก่าแก่ประจันอย่างเนี้ยก็เหมือนกัน ทุกปีเค้าเอาอะไร
มาท่อมเทศวิตจิตใจ ทุกปีเค้ามาท่อมเทศวิตจิตใจ ก็มานั่งมองอยู่
ทุกวี่ทุกวัน โอ้โฮ! ความดีที่สร้างสมอบรรวมกันนี้ช่างมาก
เหลือเกิน เป็นสิ่งที่น่าปลาบปลื้มใจ แล้วก็ทุกท่านทุกคนนะ เสีย
ยงยุทธ ท่านก้านลจจิณ และทุกคนทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ ก็ได้
ร่วมกันมานานเหลือเกินเป็นเวลาหลายปีพวกเรา ได้สร้างความ
ดีร่วมกัน

เพราะฉะนั้นจะไปทำความดีเมื่อไรก็กระวนกระวาย อย่าง
เนี้ย พระเจ้าพระสงฆ์ที่นั่งอยู่นี้แหละ ท่านก็มองอาจารย์อยู่ทุก
วันว่า คำพูดแต่ละคำจริงขนาดไหนแค่ไหน ตอนนี้เกิดกระวน
กระวายใจ บอกว่าทำยังไงหนอ จะได้ไปร่วมได้ด้วย แล้วก็ไป
ปรารภบอຍๆว่า จะให้ใครไปติดต่อจะติดต่อแบบไหน คุณนาย
จะอยู่ที่ร้านลูกชายมั๊ย หรือว่าจะต้องตามไปโป่งน้ำร้อนนี้ยังคุ
ยกันอยู่ทุกวัน ที่นี้ก็มาดีใจว่าเสียยงยุทธจะมาทำบุญวันนี้ ที่นี้ก็

กลัวอย่างเดียว่าอาจจะลืม ก็ให้อาจารย์สุวิทย์ไปติดตาม
วิ่งเต้นติดตาม ติดต่อกัน ลองดูซิทำไม ติดต่อกันแต่เนิ่นๆ อาจารย์วิทย์
ก็ไม่ได้บอกว่าติดต่อกันได้ความยังงี้ก็ไม่ได้บอก บอกตั้งแต่วันแรก
ว่าเสียเค้าติดธุระ คงจะไม่ได้มา ถ้าไม่ได้มาก็ไม่เป็นไร เราก็
ทำบุญกัน ที่นี้ก็เลยสั่งแม่ชีว่าเตรียมนะ เตรียมทำบุญก็แล้วกัน
พอ? โผล่มาก็ดีอกดีใจ คือบารมีทุกปีนี้ไม่ได้ขาดสาย เราได้สร้าง
ความดีเนี่ยผนึกกันเอาไว้ ทุกภพทุกชาติเราจะหนักแน่นยิ่งกว่า
นี้

อันเนี่ยอาจารย์จัดงานขึ้นก็เป็นห่วงอีก อย่างเนี่ย จะเตรียม
เนี่ย จะให้คนไปติดตาม ก็ดีอกดีใจก็ได้ชวนว่าจะไปด้วยได้มั๊ย
ถ้าไปด้วยได้ก็อยากจะให้ไปด้วยกัน ถึงแม้จะมีการกีดกันซักแค่
ไหนก็ตาม ก็ต้องยอม

อันนี้ก็มีไลน์หนึ่งมาที่นี้เหมือนกัน ก็มีกลุ่มที่มาใหม่ๆเข้ามา
ประกบเนี่ย ไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจว่าใครเป็นใคร ใครมีความสนิท
สนมขนาดไหน ใครสำคัญแค่ไหนเขาไม่เข้าใจ ความไม่เข้าใจก็
เลยไปเกิดทางกันคนสำคัญเข้า คนสำคัญก็สายหัว ชวนมาวัด

บอกว่าไม่ไหว ไปก็ไม่ได้ได้รับความสะดวกอย่างเดิม เข้าใกล้ชิดครู
บาอาจารย์ก็ไม่ได้ แม้ว่าจะเข้าไปกราบไปไหว้ เขาก็กีดกันไป
เสียหมด ก็รู้สึกว่าจะไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร บอกอย่าไป
น้อยใจเสียใจ ไม่มีปัญหาหรอก ขอให้ตั้งอกตั้งใจเถอะ ให้มา
เถอะ

และคราวนั้นจังหวัดตราดเลิกไปจนเกือบปีหนึ่งไม่หนึ่ง ไม่
มาเลย เอ๊ อะไรกันหนอ ก็นั่งอ่านนั่งคิด ก็มานึกได้ โอ้ ตอนนั้น
เค้าก็มาไหว้ ที่นี้เค้ามาไหว้แล้วก็มานั่งคุย ซึ่งมันเป็นปัญหาที่
เรียกว่าไม่อยากจะให้ผู้อื่นรู้ มันเป็นเรื่องลับ แต่ความลับนั้น
ไม่ได้ผิดกฎหมาย แต่มันเป็นเรื่องลับที่มีความละเอียดอยู่เป็น
บางอย่าง เค้าก็ไม่อยากให้โคตรเจ้าสกุลของเขาเนี่ย เข้าไปถึง
หมู่ผู้อื่น เพราะว่าโอ้ความที่เกะกะแย่งกันในระหว่างสกุลของ
เขาเอง เค้าก็มากระซิบกระซาบ และเขาก็ไม่ได้ใกล้นัก ก็มีคนมา
ไล่ออก ยังตั้งถามปัญหายังไม่ได้เลย ไล่ออกไป แม้อาจารย์ก็
เศร้าสลดมาก แหม ไม่น่าทำอย่างนี้กับคนนี้เลย

ที่วันนี้หลังอีกก็มาอีก มาอีกก็ถูกมาไล่ออกไปอีก ไ้คนที่ไ้
ทั้งสองที่กลายเป็นผู้หญิง เดินปรีเข้ามา เข้ามาไ้ "ทำไมมา
ใกล้ชิดท่านนักหละ ทำไมไม่ออกห่างๆ ออกไปสิ" แหม อย่างว่า
เขา เรากียังเสียใจ ยังเสียใจทำไมถึงเป็นอย่างนี้ อันนี้เค้ามา
ใหม่ๆเมื่อวานนี้ ไ้ของเราเนี่ยมันมากี่ปี อย่างคณะจังหวัดตราด
เค้ามานั้นแหละเกิน แต่เกิดลูกศิษย์ใหม่ๆเนี่ย เกิดมาผีนึกกำลัง
กัน แล้วก็ขับไล่โดยไม่ให้ความสะดวก ก็น่าน้อยใจก็เลยต้องไป
ถึงบ้านเค้า บอกว่าอย่าน้อยใจ อย่าเสียใจนะ ทุกสิ่งทุกอย่างขอ
อภัยด้วย เขาเหล่านั้นไม่รู้จักคนสำคัญไม่สำคัญ อาจารย์ก็รู้สึก
มีความเสียใจ แต่ว่าโวยวายไม่ได้

เพราะฉะนั้นจึงมาขอปรับความเข้าใจว่า อย่าไปทอดทิ้ง
อาจารย์เลย ถ้าเราไปโกรธเกลียดผู้ปฏิบัติงานร่วม ทำไมถูกไม่
ต้องก็ขอให้คิดว่า อาจารย์ยังมีความนับถือเราเหมือนเดิม ยังมี
ความรักนับถือ ยังอยากให้สร้างบารมีร่วมกันอีกในชาตินี้ เพราะ
ชาตินี้ก็เป็นชาติสำคัญของอาจารย์ชาตินึง ได้เข้ามาบวชในบวร
พุทธศาสนาตั้ง ๔๒ ปี อันนี้ก็สร้างผลดีถึงขนาดนี้แล้วก็ขอ

อย่าน้อยอกน้อยใจ ขอให้เห็นแก่อาจารย์เถอะ ขอบิณฑบาต
เถอะ เอ้อ ถ้าฉันไม่เป็นไร เขาก็ยินดี ที่จะมาร่วม ก็พอดีเขาก็เลย
มา เอายาเอาอะไรมาให้ ก็รู้สึกที่ดี

อันเนี้ย บางทีอาตมาก็ไม่สบายใจ คือเค้าไปสวนมนต์
กรุงเทพ เค้าก็ติดตามไปประกบกัน คนจะเข้ามานี่รู้สึกว่ามัน
ลำบาก ยิ่งวันหนึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่จะเอาอาหารมาถวาย
พอเค้าเดินเข้ามาจนจะถึงปั๊บ ตวาดทั้งแรงเลย "อย่าเข้ามานะ
ออกไป เข้ามาไม่ได้ ออกไปเดี๋ยวนี้ ออกไปเลย" โบกมือโบกไม้ได้
แหมได้ยินแล้วรู้สึกเศร้าสลดเป็นอย่างมาก

ก็เลยบอก คุณเข้ามาเถอะ เข้ามาเถอะ ไม่เป็นไรหรอก เข้า
มา อาจารย์ไม่ว่าเข้ามาเถอะ ไม่เป็นไร พอดีเค้าเข้ามาประเคน
ของก็รีบออกไปด้วยความเสียใจ ก็เลยไปขอร้องขอถอนเค้า
บอกขอร้องนะ เพราะเค้าไม่เข้าใจว่าบุคคลสำคัญ แล้วเขา
เข้าใจนึกว่าเค้าจะมาคุยกับอาจารย์ เค้าก็เป็นห่วงเป็นใย เค้าก็
หวังดีนะ ขอร้อง เขาบอกไม่ถือหรอก เข้าใจอยู่ อันเนี้ย เวลา

มันโวยวายกันถึงขนาดเลวร้าย ไม่มีความสามารถจะแก้ไขเค้า
ได้ ไม่รู้จะแก้ไขยังไง

แม้แต่อาจารย์เองเค้าก็สอน เค้าก็สอน บางทีก็จริงของเขา
อันนี้ยอมรับนับถือ ยอมรับ คืออาจารย์เนียไม่เข้าใจเรื่องจีน ก็
เลยไปเรียกสามีเค้าว่า"อาเสี่ย" แล้วกลับไปเรียกเมียเค้าว่า"เถ่า
แก" เค้าบอกว่านี่มันใช้ไม่ได้ ภาษาจีนเค้าไม่ได้ใช้อย่างนี้ บอก
อาจารย์ผิด ก็เลยบอกพระไปสอนอาจารย์ด้วย อันนี้ต้องสอน
อาจารย์นะมันผิด เออ เราก็ยอมรับ ก็ยอมรับก็เลยเกิดความรู้
ขึ้นมา อ้อ ธรรมดาเค้าเรียก"อาเสี่ย" ต้องเรียกเมียว่า"เสี่ยเนีย"
ไปเรียก"เถ่าแก" ก็เหมือนกับเมียนี่เป็นแม่ของผัวนี้ มันผิด โอ้
จริงๆ ที่นี้ก็ยอมรับ อย่างนี้

นอกนั้นแล้วอีก วันหนึ่งอาจารย์พรมน้ำมนต์ ผ้ามั่นชัก
หลุดๆ พรมน้ำมนต์ เค้าจับมือตึงไว้เลย

"เดี๋ยวๆอย่าเพิ่งไป อย่าเพิ่งไป ห่มผ้าเสี่ยก่อนแล้วค่อยไป ไม่
รีบร้อย"

เออ เอาก็เอว่ะ ก็ห่มผ้าใหม่ก็ดี แคว่หวังดี ก็เอว่ะอะ ไม่
เป็นไร

เค้าดึงๆเอาไว้ "หยุดก่อนๆ หลวงพ่อหยุดก่อน หลวงพ่อห่ม
ผ้าไม่เรียบร้อยนี่ ต้องห่มใหม่เสียก่อนแล้วค่อยไป"

เออๆ ไม่เป็นไร บอกขอบคุณๆ ห่มก็ห่ม

นี่แหละ คือมันเลยเถิด มันเลยเถิดไปก็มี ก็ต้องยอมรับว่ามัน
ไม่ดีก็ต้องไม่ดี

อันนี้เอาตามอีกอันหนึ่งติดภาษาเมืองจันท์ อาจารย์ไม่กล้าที่
จะพูดให้ฟังว่าอะไรเป็นยังไง ถ้าพูดออกมาก็เนื่องด้วยความ
โกหก เป็นการหลอกลวงชักจูงเพื่อจะชักจูงเค้าเข้ามาหาตัวเอง
อาจารย์พูดไม่ได้ นอกจากพระเณรบางองค์ซึ่งเราสามารถทำให้
เขาเชื่อถือได้คือ เราจะพยากรณ์เค้า ความคิดต่างๆห้าปี สิบปีที่
เคยคิดมา เราพยายามไปดึงเอาความคิดนั้นออกมาเล่าให้เค้า
ฟัง อันนี้เค้ายอมรับ เราพูดอะไรๆแล้วแต่ เค้าก็ยอมเชื่อว่าเป็น
จริง เพราะสามารถเข้าไปจับจิตถึงขนาดนั้นได้ ก็ยอมสามารถที่

จะรู้ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง อันนี้ก็ยอมรับ ในเมื่อผู้ที่ยังไม่เข้าใจอย่าง
นั้น เราพูดไม่ได้ จึงไม่กล้าสามารถพยากรณ์อะไรทั้งสิ้น

แต่ก็เชื่อเหลือเกินว่าบุพเพสันนิวาสเบื้องหลังนั้น พวกเรา
ต้องเกี่ยวข้องกันมาอย่างโชกโชน จึงเป็นเหตุให้พวกเรานั้นมี
ความเกี่ยวข้องกันอยู่ บรรดาครูอาจารย์อื่นๆเยอะแยะ ถึงแม้
พวกเราจะตื่นเต้นหลงใหลเข้าไปชั่วระยะ แล้วจิตใจมันก็ยัง
กังวลอยู่ ก็มาเกี่ยวข้องกันอยู่ อันนี้พวกเรามองไม่เห็น แต่
อาจารย์มองเห็น

เพราะฉะนั้นก็ขอให้พวกเราเนี่ย ชาตินี้อาจารย์จะอยู่กับลูก
ศิษย์ไปอีกไม่นานแล้ว อยากจะให้สร้างความคิดดีบารมีร่วมกัน อีก
ไม่นานนะ อาจารย์จะต้องจากแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราจะต้อง
ตั้งอกตั้งใจสร้างความคิดดีร่วมกัน แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวก
เราก็เป็นผู้ที่เข้าใจธรรมะดี เนื่องจากท่านพ่อนี้ พวกเราก็เคย
พบปะ พระท่านก็อบรมสอนให้พวกเราเข้าใจธรรมะปฏิบัติ เข้า
มาหาอาจารย์ก็ได้อบรมสอนน้อยหน่อๆ แต่ก็คิดว่าพวกเรา

เข้าใจดีพอสมควร ได้แต่ชวนไปทำบุญทางโน้น ได้แต่ชวนไป
ทำบุญทางนี้เท่านั้น อันนี้เป็นอย่างนั้น

ที่มา: <https://youtu.be/eE5KMQ5Sk8s>